

tovnemu odru. Človek je podrl njene žrtvenike ter prižigal daritev laži, s katero si je priboril čast in dobro eksistenco. —

Prav takrat me je obiskal moj prijatelj, človek, ki je bolj življenje opazoval nego segel vanj. Trdo me je prijel za rameni,

njegov vodeni pogled se je vsesal v moje oči in z rezkim glasom mi je rekel: Pazi, ti nimaš rokavic!

Začuden sem ga pogledal.

Vraga, saj je res, pozabil sem jih natak-
niti, a sedaj je prepozno: Scripta manent.

ZVONIMIR:

BOŽIČ V SRCU.

V srcu mojem božič sije,
v srcu mojem je — pomlad,
v srcu mojem bujno klije
bajna cvetka lepih nad.

V srcu mojem sreča spava
božič mi nareka sen:
da je v cvetju vsa dobrava,
da je kakor gozd zelen . . .

Zunaj je ledena zima
v srcu mojem radost bdi,
zunaj v snegu bukev kima,
v srcu mojem vse cveti . . .

